

Lázár Éva

AJÁNDÉK

regény

*Az élet furcsa játéka, a beletörődés és a küzdelem.
A belső és külső lélek harca. A féltés, a halál, a megértés,
a szeretet és az elfogadás játéka.*

*Egy lány lelki tusája, a család és a környezetével.
A mélyen alvó anya, a gondoskodó nagymama, a belefáradt apa
és a „reménysugár” felbukkanása, ami még inkább felkavarja,
majd elsimítja az élet állóvizét.*

*Az élet három szakasza: elkeseredés, a remény,
és a boldogabb jövő.
Mert mindenkinek van egy második esélye, ami több,
mint egy **AJÁNDÉK**.*

*A regényben ezekre a kérdésekre kap választ a kedves olvasó.
Megtudhatja belőle, milyen, ha csak a látszat után ítél.*

*A két fiatal kapcsolata a külvilággal, egymással,
és önmagukkal szemben.
Ezt taglalja a regény. Sok verssel, amelyet a műben a tinilány ír.
Valójában azonban, férjem, Lázár István alkotásai,
és ebbe a műbe készültek.*

1. fejezet

Az óra végét jelző csengő éles hangja az egész iskolaépületet átjárta. Hirtelen gyermekzsivaj töltötte be az előbb még csendes, komor falakat.

Zoltán hátára csapta táskáját, s kettesével igyekezett lefelé. Neki ugyan még van órája, de általában már vége a tanításnak. Ebédelni indult, de a faliújság előtt megtorpant. Az utóbbi időben, egyre érdekesebb írások jelennek meg rajta, s így kíváncsi volt mi az új hír. Most azonban egy verses meghívó ütötte meg a szemét, s olvasni kezdte:

„Legyél a vendégünk egy fantasztikus bulira!

Ma szép napra virradtunk
Itt az idő, hogy vigadjunk!
A tavasz már mögöttünk jár,
Ami előttünk az a nyár

Várunk Rád, itt van a helyed
Lazíts egy kicsit, hisz tele a fejed
Nézz körül, itt van, mi megtalál
A tavaszt búcsúztató iskolabál

Tombola – büfé – jó zene

Várunk minden felnőttet, és gyereket, az iskola torna-
csarnokába

2000. május 3.-án

Belépő: 500,- Ft/fő a helyszínen váltható

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!"

Szeme gyorsan végigfutott a plakáton, – „Ez jó, el kel-
lene mennem” – gondolta.

– Elmész a bulira?

Hallotta a kérdést maga mellett. Hirtelen elkapta a fe-
jét, s a kérdező felé nézett. A kérdést egy barna hajú lány
tette fel, aki a következő plakátot próbálta a faliújságra
rögzíteni, de a felső rögzítést sehogyan sem tudta meg-
csinálni, mert a rajzszög minduntalan kiesett. Zoltán
gyors mozdulattal beigazította, amitől a lap stabillá vált.

– Nem tudom. – Válaszolt a kérdésre, közben a lányt
figyelte, aki még mindig a plakáttal foglalatzkodott.
Barna haja lófarokban, így a kedves, szelíd arc jól látható.
Zoltán szeme gyorsan végigfutott a lányon. Alakja meg-
nyerő, lényéből kedvesség, és szomorúság sugárzott.
Nézte a lány profilját, ahogy átszellemülten buzgólkodott.

– Te elmész? – Kérdezett vissza hirtelen.

– Én? Természetesen. De nem szórakozni, hanem dol-
gozni. Én fogom szedni a jegyeket. – Jött a válasz.

Zoltán arcán mosoly jelent meg, mert a lány kellemes,
dallamos hangja jólesően áramlott a fülébe.

– Tényleg? Te vagy a szervező?

– Nem csak segíték. Én nem táncolhatok, de így én is
ott leszek a bulin.

– Nem táncolhatsz? Miért?

– Hosszú! Nem érdekes! – A lány hangjából szomorú lemondás érződött. Zoltán megérezte a bánatot. Másra terelte a szót.

– Nem tudod ki írta ezt a verset?

– Én, miért?

– Te? – meglepődött. – Tetszik. Eredeti ötlet, így meghívni az embereket. Egyébként, még nem is ismerlek, én Huszár Zoltán vagyok. – Nyújtotta kezét a lány felé.

– Balogh Sára. Melyik osztályba jársz, még nem láttalak?

– A 11/c-be, az infósba, de nem régóta járok ide, csak a második félévtől. Te melyikbe jársz?

– 10/a-ba, a magyar szakra, eddig hova jártál?

– Szüleimmel Komló mellett egy tanyán élünk. Komlóra jártam gimibe. Itt a bátyámnál lakom, ők itt élnek. Te vagy a plakátfelelős? – Intett a faliújság felé Zoltán.

– Itt ilyen nincs, de István bá', a magyar tanárom megkért, hogy tegyem ki a szavalóverseny időpontját.

– Az is lesz? Mikor?

– Március 10.-én. Jelentkezel?

– Lehet, és te?

– Igen.

A csengő felberregett, és élesen hasított bele a levegőbe. Zoltán rádöbbsent, hogy nem is ebédelt. – „Mindegy, majd utána.” – gondolta. Gyorsan elköszönt, s sietett az informatika terembe.

Sára nézte az elrohanó fiút, akinek fekete haja lobogott futás közben. Termete átlagos, de arcából értelmes szempár tekintett a külvilágra. Az orrán elhelyezkedő szem-